

Ai là ai đích thương

Chương 4 : Chương 4

Chương 3: Cuộc sống bi thảm của Tiểu Phá

Sáng sớm hôm sau, Lục Bất Phá thực hiện công việc thường nhật của mình đó là đến trường. Tuy nhiên vừa mới đặt được cái chân vào cổng, hắn đã được một vị nữ sinh ưu ái đập cho một phát. Chưa kịp phát biểu câu nào, đối phương đã nhanh chóng lôi cổ hắn theo hướng kí túc xá nữ mà tiến.

“Bố.. Hác Giai mi là thực nữ đi bắt lính theo danh sách thế này là không có được đâu đấy” Lục Bất Phá muốn khóc quá, tại sao sau khi sống lại những người phụ nữ mà hắn gặp đều già man đến thế a?

Trong đầu hắn lúc này chợt hiện lên hình ảnh một người phụ nữ hết sức ôn nhu, Lục Bất Phá ngay lập tức cố quên đi, cố quên cả nỗi đau chợt nhói trong tim vào cái giây phút ấy.

“Máy tính của tui hỏng, buổi chiều dì sẽ gửi công văn đến á. Ông mau mau sửa nó cho tốt đi, tui còn phải ngồi nghiên cứu” Hác Giai so với Lục Bất Phá lớn hơn một tuổi, là tài nữ nổi danh kiêu hoa hậu giảng đường năm hai hệ tiếng Trung nổi tiếng khắp Hồng Kong, là bạn gái danh dự của Lục Bất Phá đồng thời cũng là độc giả trung thành của nữ sĩ Lục Đường Phương Phương , một siêu cấp hủ nữ. Hác gia và Lục gia là thân giao, vì muốn thoát khỏi đám ruồi bọ quấy nhiễu mà Lục Bất Phá đã bất hạnh trở thành bạn trai của Hác Giai.

Lục Bất Phá dừng lại giẫy dụa, theo đuôi đằng sau Hác Giai đi đến ký túc xá của cô, dọc theo đường đi hàng loạt nhưng đôi mắt ái muội cùng hâm mộ nhìn vào hai người. Hác giai giống như Scarlett O'Hara “tà ác” xinh đẹp (*) còn Lục Bất Phá dù trông có hơi gầy một chút (cao 187 cm nhưng hắn chỉ nặng có 70 kg) tuy nhiên vẫn là ở Hồng Kong nổi danh dễ nhìn đó. Không có biện pháp à, ai bảo gen của lão mẹ nhà hắn nó trội thế á. Tổ hợp mỹ nhân luôn luôn là tâm điểm chú ý của mọi người. Hác Giai mới đổi kiểu tóc, mà quả đầu của Lục Bất Phá trông cũng khá lừng lử có muốn không quyến rũ ánh mắt của mọi người cũng khó à nha.

Rất nhanh đi đến kí túc xá của Hác Giai, Lục Bất Phá số khổ lại thành culi chữa máy tính. Làm cho hắn buồn bực nhất là đời trước hắn đã gặp một người trời sinh ngu si với máy tính là Tây Môn Trúc Âm rồi thế mà chẳng hiểu sao đời này lại còn phải gặp thêm một đồng chí cũng ngu chẳng kém đó là Hác Giai, thật thật là.... Mẹ kiếp à....

Sửa qua sửa lại một hồi, Lục Bất Phá không khỏi tán thưởng: “Bội phục bội phục, không ngờ trên đời này còn có người có thể làm cho máy tính hôn mê được đến mức này, Lục mỗ thật là bội phục sát đất” Cái bài này là hơn một năm học tiếng Trung với một lão mẹ không được bình thường cho lắm hun đúc mà thành đó nha. Lục Bất Phá giờ đây có thể coi là đã có một phần ba thuần khiết Trung Quốc rồi.

“Xì ì... vậy thì đã sao. Tui học tiếng Trung giỏi không có nghĩa là xài máy tính chuẩn. Tui cái gì cũng biết thì cần quái gì gọi ông làm bạn trai. Mà ông cũng chỉ được mỗi khoản máy tính” không chút cảm kích đẩy Lục Bất Phá ra, Hác Giai mở internet “Không có việc gì nữa, ông có thể lui”

“Tui đi đây” cầm lấy quả bóng rổ, Lục Bất Phá không quay đầu lại, rời khỏi kí túc xá của Hác Giai. Đúng lúc này, một người không hiểu từ đâu lao đến cầm lấy hai vai hắn lắc đến muốn gãy cả ra, Lục Bất Phá không khỏi trừng mắt nhìn tên ngốc tử trước mặt mình.

“Khụ Khụ... Quân Thụy... tao thiếu chút nữa là ngỏm trong tay mày rồi đấy”.

Trần Quân Thụy là học sinh năm nhất khoa sinh vật học, đồng đội của Lục Bất Phá trong đội bóng rổ.

“Nhưng mà mày vẫn còn sống mà” Trần Quân Thụy không hề có chút ý niệm hối cải, nhìn hắn hắc hắc cười ngây ngô. Lục Bất Phá rất muốn học lão mẹ đập cho cậu ta một phát nhưng sợ gây án mạng nên thôi đành nhịn xuống.

“Tao cao 187 cm, mày cao 175 cm, tao cao hơn mày 12 cm. Mày cảm thấy rằng mình không thể giống bọn Thương Triệt đem tao đè đầu cưỡi cổ nên muốn đem tao lắc tới chết hử?”.

“Lần sau tao sẽ nhảy lên lưng mày”

“Không cần”

Trần Quân Thụy tuy thuộc thành phần gây yếu của đội nhưng lại là người duy nhất mà kĩ năng bóng rổ có thể so sánh được với Lục Bất Phá, đây cũng là người thuộc vào dạng tung tung nhất trong đội. Cậu ta rất thích đánh lén Lục Bất Phá từ sau lưng, mỗi lần đều khiến hắn thiếu chút nữa là đi chào ông bà, hơn nữa cái loại đười ươi này dạy mãi mà cũng không chịu sửa. Lục Bất Phá rất là thắc mắc cái tên gia khỏa này kiểu quái nào mà có thể thi đỗ được đại học mà nhất là lại vào khoa sinh vật nữa chứ. Bất quá vào lúc huấn luyện, ý niệm này trong đầu hắn cũng có chút dao động.

“Bất Phá, mày đi học hả?” Còn chưa sờ qua bữa sáng, Trần Quân Thụy vừa cắn bánh mì vừa hỏi. Bỏ cánh tay của tên đười ươi đang khoác trên vai mình xuống, Lục Bất Phá – đại nhân không thèm chấp tiểu nhân, lấy từ trong cái balo của mình ra một quả chuối tiêu. Trần Quân Thụy vừa nhìn thấy hai mắt lập tức sáng lên, không nói hai lời nhanh chóng cướp lấy.

Thở dài, hắn lôi ra chai nước của mình để cứu sống tên ngốc nào đó sắp chết nghẹn, Lục Bất Phá vừa đi vừa nói chuyện “Buổi sáng tao có hai tiết tiếng Anh, buổi chiều cũng còn mấy tiết chuyên ngành nữa. Còn mày?” Bọn họ là hai thành viên chính thức học năm 1 duy nhất của đội bóng rổ. Đương nhiên ở đây, Lục Bất Phá có một sự “lừa dối” khá là nghiêm trọng, chỉ có điều mọi người không biết mà thôi.(ừm tui cũng ko rõ lắm, có thể ý câu này là chỉ việc tuổi Bất Phá thực ra đã thuộc hàng cao niên... chẹp).

Một hơi uống hết nửa chai nước, Trần Quân Thụy đưa cái bánh mì còn đang ăn dở cho Lục Bất Phá cầm hộ để ăn quả chuối tiêu kia trước “Tao buổi sáng có bốn tiết, buổi chiều nghỉ. Chiều chắc đi tập bóng, Bất Phá mày đi chứ?”.

Lục Bất Phá nhăn xuống xúc động muốn đập cho ai kia một phát... hắn vừa mới nói là buổi chiều có hai tiết còn gì.

“A đúng rồi, buổi chiều mà có tiết” Thành ngốc chậm tiêu nào đó đập tay ra vẻ hiểu biết, ngay sau đó liền cầm cái bình tu một hơi hết luôn “Bất Phá à.. bình của mà sao nhỏ thế, tao uống không có đã”.

“VẬY TỰ ĐI MUA ĐÊ” đem bình nước đoạt lại, Lục Bất Phá đau lòng nhìn: hức... chính mình chưa kịp nhấp được ngụm nào món nước quýt mà lão mẹ đặc chế á... đây là thứ nước hần yêu nhất đấy.

“Bất Phá còn chuối không? Tao muốn ăn nữa à”.

Giả vờ câm điếc.

....

Trong lớp học, ngồi ở bàn cuối cùng, Lục Bất Phá sử dụng sách tiếng anh để che đi quyển vở luyện viết của mình. Tuy rằng nói tiếng Trung hần tạm thời cũng đã oke nhưng năng lực viết của hần nói thật là thua cả học sinh tiểu học. Ở Mĩ lớn lên, chỉ riêng nói tiếng Trung thôi cũng đủ gây khó khăn cho hần rồi, nói chi đến viết. Mặc dù Lục Bất Phá - thiên tài không chấp tiểu tiết, chữ có xấu chút cũng không sao nhưng mà Lục Tiểu Phá lại là một tay pro viết, không chỉ bằng bút máy mà còn cả bằng bút lông. Đòi mạng hơn nữa là tiếng Anh cũng không quan trọng lắm vấn đề viết tay nào nên Lục Bất Phá vốn chỉ quen viết tay trái. Giờ đây, không chỉ phải xài bằng tay phải mà còn phải viết chữ Hán, quả thật là hai nhát giao đòi mạng hần á.

Hôm nay bàn về việc về nhà, vạn nhất vì vụ này mà nữ bạo quân nhà hần phát hiện ra một tia manh mối, thì không còn phải là chuyện vui đùa nữa đâu. Mọi người thử nghĩ coi, trừ phi tay hần hồng, không thì giải thích thế quái nào được việc: tại sao chỉ sau một hồi “Ngủ” mà đến khi tỉnh dậy đẳng cấp thư pháp của hần từ một nhà thư pháp “siêu quần” trở thành dạng trẻ con mẫu giáo a. Điều này chỉ có thể liên tưởng tới một thứ duy nhất - Tá Thi Hoàn Hồn -.

Chà xát, chà xát hai tay cứng ngắc, Lục Bất Phá không khỏi giật mình. Nếu làm cho vị nữ thần kia “đoán được” hần là tá thi hoàn hồn...

....Hần chợt cảm thấy lạnh từ đầu đến chân.

Thôi...

Không nên suy nghĩ bậy bạ, cố gắng luyện viết đi.

..

Thương cảm cho vận mệnh bi thảm của mình Lục Bất Phá lúc này không khỏi nhớ tới những hồi ức ghi lại trong quyển nhật kí của Lục Tiểu Phá

2/3/XXXX, ngày cuối tuần, thời tiết: chuyển âm u.

Hôm nay thời tiết cũng tựa như tâm tình của ta vậy. Sau khi đội bóng của trường ta chiến thắng đội bóng của “Minh Hoa”, bản thân vô cùng cao hứng, phấn chấn trở về nhà, thế mà quả bóng rổ còn chưa kịp buông đã bị lão mẹ thét đến thư phòng.

Lão mẹ thật vô tình, nói với ta rằng: “Từ hôm nay trở đi, ngươi có hai tháng để nghiên cứu “Hong Lou Meng” ”.

“WTF? Vì cái gì?” Why??? Tại sao lại là “Hong Lou Meng” chứ, cái thứ đó đủ tạt chết ta đấy nha.

Câu trả lời ta nhận được từ lão mẹ làm bản thân khóc không ra nước mắt: “Bởi vì nếu ai đó mà thuộc “Hong Lou Meng” xuyên không, sau khi sử dụng phần tài năng đặc biệt này đều chiếm được phần lớn tâm của nữ nhân hơn nữa còn nổi danh bốn phương luôn đó. Cho nên ngươi đem “Hong Lou Meng” nghiên ngẫm kĩ cho ta, tương lai ngươi nếu có bất cần xuyên không, ngươi chính là Tào Tuyết Cần”.

“Mẹ lại xem tiểu thuyết gì vậy?” Ta phẫn nộ, ta rống giận, nữ nhân này bị đầu độc mất rồi.

“[xxxx]. Nhớ kỹ trong hai tháng gắng mà thuộc đấy”.

Lão mẹ căn bản không cho ta có cơ hội cự tuyệt, từ nét mặt của bà xem ra nếu ta mà không đồng ý, thì chắc hai tháng tới ta và lão ba đáng thương phải húp cháo loãng trừ cơm rồi.

Cái đầu cao ngạo của ta chậm rãi cúi thấp xuống, ta chỉ có thể biết cảm giận đống dâm văn kia mà thôi. Từ nay về sau ta hận tác giả [xxx], mỗi ngày trước khi đi ngủ nguyện hấn viết không ra nổi tiểu thuyết.

Một năm kia, Lục Bất Phá chỉ mới 10 tuổi.

8/6/xxxx, cuối tuần, thời tiết thật là hữu tình.

Hôm nay, mặc dù bầu trời vạn dặm không mây thế mà ta cũng không bị chói mắt... điều này chỉ có thể giải thích đó là nhờ: trời đầy mây! (pó tay văn em này). Hôm nay “Đô thị yêu quái” của ta cuối cùng cũng đã qua được một cửa, còn chưa kịp chúc mừng, lão mẹ đã cầm theo cái bút lông cùng bảng chữ mẫu như u linh hiện ra trước mặt ta, tại thời khắc ấy ta cảm nhận được sát khí.

“Từ hôm nay trở đi, người luyện bút này cho ta”.

“Vì cái gì? Vì cái gì lại luyện bút lông không phải vừa mới luyện xong bút máy rồi hay sao mẹ?”.

“Bút máy là dành cho hiện đại, lỡ mà người xuyên về cổ đại thì sao? Nơi đó không có bút máy đâu mà dùng”.

“Ai nói là con sẽ xuyên qua à! Trên thế giới này căn bản là không có xuyên việt!”.

“Ta nói có xuyên là có xuyên”.

Lão mẹ đem bút lông cùng bảng chữ mẫu đặt trước mặt ta, giọng nói âm trầm lộ đầy sát khí hỏi: “Người luyện hay không hả?”.

Không luyện! đang lúc ta chuẩn bị anh dũng phản kháng thì bụng của ta cũng không chịu thua kém kêu lên vài tiếng. Sự cân bằng đã nghiêng về phía nữ nhân tà ác âm hiểm đang đứng trước mặt.

“Luyện hay không hả?”.

Sinh mệnh rất là đáng quý đó nha, giới hạn của sức chịu đựng cũng rất là cao, nếu vì để cố tự do mà...

“Luyện, con luyện....”.

Một ngày nào đó, ta muốn biến thành siêu cấp đầu bếp, để từ nay về sau thoát li được khỏi bàn tay quản thúc của nữ bạo quân này.

Một năm kia, Lục Tiểu Phá 12 tuổi, tiếc nuối một điều rằng: mình với nấu ăn cũng giống như Hác Giai với máy tính, trời sinh ngu ngốc

Xxxx ngày 25 tháng 12, thứ hai.

Hôm nay là lễ Giáng sinh, ai vui thì vui chứ riêng ta chẳng có cảm nhận được một chút không khí nào từ ngày lễ thánh này.... Tại sao à? Không phải là do bản thân ta đâu a.

Vì một tuần trước lão ba quá phận mang lão mẹ xuất ngoại đi vi vu, nhẫn tâm bỏ lại mỗi mình ta, chẳng lẽ chỉ bởi ta còn đang đi học? Vì sao không đợi ta nghỉ đông rồi dẫn đi cùng? Chưa từng gặp qua cha mẹ nào vô lương tâm thế này... mà hôm nay cũng đã là giáng sinh rồi ít nhất cũng phải biết đường gấp gấp trở về với đứa con duy nhất này của họ chứ. Nghĩ đến đây ta không khỏi bi thương... trời ơi đối với hai cái con người đang chằng chằng thiếp thiếp kia ta chẳng qua chỉ chất phụ gia cho họ ân ân ái ái mà thôi! Theo tên của ta có thể dễ dàng nhìn ra điểm này. Bất Phá... Bất Phá.... Người khác gọi ta nếu không phải là “Phá ca ca” thì cũng là “Tiểu Phá”, chỉ riêng vị nữ thần kia ác nổi trội hơn trực tiếp kêu ta là “Nhóc tiểu Phá ”.... Lại vì số phận bi thảm của mình mà rơi một giọt lệ.

Lời nói dụi dụi à...

Ta đây cũng chẳng ngu tới mức kêu Hác Giai tới đón Thánh đản cùng đâu nha(Nữ nhân này nếu đến ta càng hăm sâu vào vũng bùn thống khổ), ta một người cô độc trong đêm giáng sinh, lặng yên rơi lệ. Tục ngữ có câu:

Ai nói nam nhi hữu lệ bất khinh đạn (lệ nam nhi không thể dễ dàng rơi)

Chính là bởi chưa tới chỗ thương tâm

Ta tính ra mình đã tám ngày chưa được ném món do lão mẹ làm rồi. Bọn họ nếu còn không chịu trở về nữa thì chắc chắn ở đây sẽ có một cỗ thi thể chết vì đói khát, nơi này chắc chắn sẽ tràn ngập trường khí cùng oán hận cho xem.

Tay trái vợ lấy “Bản thảo cương mục” (Bản trích lục những điều trọng yếu trong sách vở), ta một chữ cũng không tổng được vào đâu. Tay phải cầm lấy cây sáo, ta một âm cũng thổi không nổi.

Vì cái gì? Vì cái gì? Vì cái gì mà trong một lễ giáng sinh tốt đẹp thế này, ta phải ngồi nghiên cứu “bản thảo cương mục”, ta phải đi luyện tập thổi sáo! Là ai phát minh ra xuyên qua! Ta nhất định phải giết hắn (cô ta/nó)!!! Ta giết, ta giết, ta giết! Làm người rom để nguyên rửa hắn.

Thần ơi... Chúa ơi.... Cứu ta đi, please. Ta tình nguyện quăng đi cái tôn nghiêm của nam tử hán, chịu nhục đi làm thụ, chỉ cần ... chỉ cần đừng tra tấn ta bởi cái mớ giả thuyết: nếu như xuyên qua. Lão mẹ, van cầu ngài đừng có tiếp tục đi mê luyện mớ tiểu thuyết xuyên qua văn, ngài đã mê luyện năm năm rồi! Cho dù là NP, cho ta làm tổng thụ, ta đều cam nguyện chỉ cần đừng có xuyên qua! Lão mẹ....

Một năm kia, Lục Tiểu Phá 14 tuổi.

“Ai....”

Thở dài, Lục Bất Phá buông bút máy xuống, bóp bóp huyết thái dương, đây là tiểu động tác mà hắn hay làm khi phiền não. Nhật kí của Lục Tiểu Phá ghi lại cuộc sống của cậu ta từ năm 5 tuổi cho đến năm 15 tuổi lúc xảy ra tai nạn, chắc.... 10 năm cuộc sống đầy bi thảm. Đáng thương cho cậu bé bởi vì nữ bạo quân lo lắng về cái khả năng xuất hiện xuyên qua kia mà phải đi học thư pháp, học nhạc khí, học hội họa, thuộc lòng thơ cổ, thuộc lòng các tác phẩm nổi tiếng, thuộc lòng sách dục, lại đi học

ngẫu nhiên nhu đạo với vài đường Vịnh Xuân quyền. Tuy rằng nữ sĩ Lục Đường Phương Phương cũng không yêu cầu cậu ta phải làm xuất sắc nhưng mà cái kiếp học tập của Lục Tiểu Phá cũng vẫn hết sức nặng nề. Điều này khiến Lục Bất Phá hiện tại vô cùng là vất vả. Tính cách của hắn và Lục Tiểu Phá có nhiều chỗ tương đồng tuy nhiên trình độ Trung văn của hai người lại là một trời một vực.

Bất quá thế nào cũng phải công nhận rằng Lục Tiểu Phá thực thông minh tuy rằng luôn oán giận lão mẹ mình vô nhân đạo, nhưng cậu ta vẫn là luôn hoàn thành mọi loại yêu cầu bức đồng quái gở của nữ bạo quân. Nhưng mà xét kiểu nào thì cũng thấy về mặt làm mẹ, nữ sĩ Lục Đường Phương quả thật thực quá phận, tuy vậy có một điểm kì quái là bà cự nhiên lại chẳng quan tâm chút nào đến thành tích học tập của con ở trên trường. Nếu Lục Tiểu Phá có môn nào bị 0 điểm, bà cũng chẳng bực tức tí nào. Đây là điểm nhỏ nhoi duy nhất làm Lục Tiểu Phá vừa lòng. Vì vậy học sinh Lục Tiểu Phá này mỗi lần đi thi cũng chỉ vừa đủ điểm để đạt chuẩn qua. Nói sao thì Lục Tiểu Phá cũng không muốn thi lại, đây là một việc vừa mất mặt lại vừa lãng phí thời gian.

...

“Bất Phá... chữ của mày còn chưa luyện xong à?” đồng chí ngồi cùng bàn thấp giọng hỏi, đây là người bạn mà Lục Bất Phá kết thân lúc mới tiến đại học – Thích Quang Tổ, bạn cùng lớp kiêm cùng phòng ngủ với Lục Bất Phá.

“Vẫn còn phải làm tiếp” cầm bút tiếp tục công việc.

Hây ya, cố gắng lên, Lục Bất Phá, ngươi phải cố gắng vì Lục Tiểu Phá mà sống sót à... không thể để cho nữ thần thương tâm.

“Bất Phá, bọn mày cùng “học viện dân lập Nhân Hòa” thi đấu hữu nghị có vấn đề gì không?”.

“Hắn là “no” vấn đề. Thực lực của bên Nhân Hòa cũng không phải là mạnh, nếu thật có vấn đề thì lão đại đã làm âm lên rồi”.

Thích Quang Tổ lập tức gạt đầu: “Cũng phải. Nếu cuối tuần tao không bận thì tao phải đi cổ vũ cho mày”.

“Ok” Lục Bất Phá ngẩng đầu nhìn thầy giáo, đồng thời nhỏ giọng nói: “Tao luyện chữ đây. Có tình huống gì nhớ báo đấy”.

“Yên tâm đi”.

Bởi vì buổi sáng Lục Bất Phá đã dùng hai tiết tiếng Anh để luyện chữ cho nên đến buổi chiều, hai tiết chuyên ngành hần cũng không ngại “hi sinh” để hoàn thành nhiệm vụ cao cả. Có Thích Quang Tổ làm chân báo động cho mình, Lục Bất Phá không chút lo lắng dùng hai tiết này để bồi dưỡng vốn thơ Tống. Thực ra thì nữ sĩ Lục Đường Phương Phương cũng chẳng nhớ được nhiều như thế, chỉ trừ có tình huống đặc thù thì tiện miệng hỏi thôi. Tuy nhiên Lục Tiểu Phá do bị đầu độc trong một thời gian dài nên trên cơ bản thì ngày thường thế này cũng có thể xuất khẩu thành thơ. Bất quá đây là Lục Tiểu Phá a... Lục Bất Phá trình độ sao có thể yên tâm như thế được, hôm nay hần lại còn phải về nhà nữa chứ... Cực kì nguy hiểm. Nhưng nói chung Lục Bất Phá cũng không có buồn chán cái công việc này, sau hơn một năm học tiếng Trung, hần đã trở nên rất thích nền văn hóa Trung Quốc. Càng cảm nhận được sự tinh thâm trong văn hóa Trung Quốc, tình cảm với đất nước này càng sâu đậm. Khi đọc về văn cổ, hần không khỏi khâm phục sự sâu xa uyên bác ẩn chứa trong đó.

Tuy nhiên do đặc điểm kiếp trước nên khi chọn khoa hần không chút do dự lựa chọn khoa công nghệ thông tin, đồng thời chọn thêm môn tiếng Anh. Một cái là lĩnh vực hần cực giỏi, một cái là thứ ngôn ngữ hần theo từ thưở lọt lòng, do vậy đi học ở đây hần vô cùng thoải mái. Chính vì chọn khoa đó mà lúc trước Hác Giai thực nghi hoặc vì sao với “học thức” uyên thâm của mình hần không đi học khoa tiếng Trung.

3h30 chiều, hai tiết chuyên ngành cũng xong xuôi. Thích Quang Tổ do điều kiện gia đình cũng không được tốt nên phải đi làm thêm, cậu ta thuận tiện mang luôn cặp sách của hần về phòng ngủ còn Lục Bất Phá trực tiếp ra sân bóng rổ.

Vào phòng thay đồ mặc bộ đồng phục bóng rổ và đổi giày thể thao xong, hần đi ra sân tập, giờ mới phát hiện ra là mọi người đều đã đến đông đủ cả.

Đội trưởng Thương Triệt: sinh viên năm 3 khoa hóa học, chiều cao 199 cm, cân nặng 98 kg, vị trí Trung Phong.

Phó đội trưởng Lưu Dục: sinh viên năm 3 khoa công trình, chiều cao 189 cm, cân nặng 82 kg, vị trí Hậu vệ ghi điểm

Tả Thiện (chưởng môn): sinh viên năm 3 khoa sinh học, chiều cao 189 cm, cân nặng 82 kg, vị trí toàn diện (hình như ý là chơi được ở mọi vị trí)

Ngô Thiện Đường: sinh viên năm 2 khoa thương mại, chiều cao 192 cm, cân nặng 90 kg, vị trí Tiền đạo chính

Tư Lý: sinh viên năm 2 khoa thương mại, chiều cao 188 cm, cân nặng 86 kg, vị trí tiền đạo phụ

Trần Quân Thụy: sinh viên năm 1 khoa sinh vật học, chiều cao 175 cm, cân nặng 78 kg, vị trí hậu vệ dẫn dắt bóng

Ngoài ra còn có 6 thành viên dự bị gồm từ năm nhất đến năm ba, riêng năm bốn vì còn phải tốt nghiệp cho nên những thành viên này đều đã rút khỏi khỏi đội.

“Bất Phá, cuối cùng mày cũng tới” mọi người đều chạy đến chào hỏi hân.

“Yep” Vừa vận động làm nóng người, Lục Bất Phá vừa cười đáp lại mọi người.

Lục Bất Phá: sinh viên năm 1 khoa công nghệ thông tin, chiều cao 187 cm, cân nặng 70 kg, vị trí: toàn diện. Biệt danh: Cái sào.

“Mọi người tới đây nào” một thanh âm ôn hòa vang lên, mọi người lập tức quay lại nhìn.

“Huấn luyện viên, chúc ngày tốt lành”

“Chào mọi người”.

Người tới là huấn luyện viên bóng rổ của trường, Mạnh Hoài Đông. Năm

nay 45 tuổi, từng trong đội tuyển bóng rổ của Hồng Kong đi tham gia thi đấu nhiều giải quốc tế, sau khi giải nghệ, trường này đã phải dùng đến một khoản kha khá để mời ông về làm huấn luyện viên. Mạnh Hoài Đông có một cái tên khá thi nhân, tính cách của ông cũng phi thường ôn hòa, nhưng không vì vậy mà mọi người trong trường giám tỏ thái độ khinh thường vô lễ với ông.

“Bây giờ mọi người bắt đầu tập luyện, một giờ sau nghỉ ngơi. Năm ba một nhóm, năm nhất và năm hai một nhóm, Bất Phá tạm thời cứ làm nóng người lên đã, 20 phút sau vào sân tập luyện”.

“Vâng”

“Vậy thì bắt đầu đi”

Mạnh Hoài Đông gật gật đầu với đội trưởng Thương Triệt. Thấy tín hiệu, Thương Triệt lập tức dắt mọi người vào sân luyện tập.

“Bất Phá, khỏi bệnh chưa?” Đã hơn 40 tuổi mà dáng người vẫn rất khỏe mạnh, xuất chúng, Mạnh Hoài Đông quan tâm hỏi.

“Cũng đã tốt lắm rồi ạ. Đã để huấn luyện viên phải lo lắng” Lục Bất Phá thẹn thùng nói, trong đội, thể lực của hắn là kém nhất, đặc biệt là còn rất dễ sinh bệnh.

“Không cần phải áy náy. Mọi người trong đội đều quan tâm đến người. Đừng lo lắng, từ từ sẽ tốt thôi, nói gì thì nói, dù sao kỹ thuật của người cũng là tốt nhất đội, thể lực có chênh lệch cũng không phải là vấn đề gì quá lớn. Hơn nữa, người trước đây bị tai nạn nặng như vậy thế mà có thể nhanh chóng quay lại sân như này đã là phi thường lắm rồi. Phải chú ý đến sức khỏe của mình, đừng nóng vội”.

“Vâng, thưa huấn luyện viên, em nhớ kỹ” Lục Bất Phá đối với huấn luyện viên cung kính hành lễ.

Gật gật đầu với hắn, Mạnh Hoài Đông đi đến vị trí ngồi của huấn luyện viên, xem xét việc tập luyện của các nhóm. Lục Bất Phá đi đến vị trí “Chuyên chức” của mình, bắt đầu luyện tập, nhìn đồng đội tập luyện xung quanh, âm thầm thề: Hắn nhất định phải vượt qua mọi người.

— ngoài lề chút—

5 vị trí cơ bản trong bóng rổ

1. Point Guard (Hậu vệ dẫn dắt banh): gần như quyết định bài tấn công của cả đội, là người kiến thiết lối tấn công cho toàn đội, chủ yếu là sắp xếp đội hình tấn công, bình tĩnh dẫn banh chắc chắn lên phần sân của đối thủ và quan sát, tìm những đồng đội mình trong một vị thế tốt để chuyển banh, kiến tạo chính cho đồng đội hoặc tự mình tấn công khi cần, thường là người dẫn banh tốt nhất nhì đội. Khả năng tranh cướp, cầm giữ bóng tốt. Phải xử lý tốt và nhận trách nhiệm đi banh nhiều nhất đội (khi tấn công nhanh, giành được banh là nhồi banh lao lên hoặc chuyển dài - “cấy banh” - lên cho đồng đội đang ở phía xa bên trên)

2. Shooting Guard (Hậu vệ ghi điểm): vị trí chơi toàn diện, là kẻ ném nhiều nhất trong game và tự động khi có banh sẽ tìm đủ cách để có thể ném được (thường khi đội bị thua sẽ đổ thừa cho vị trí này là kẻ ballhog - giành banh). Có 1 nhiệm vụ đặc biệt khác là chuyên môn cản những kẻ bắn hay nhất của đội đối phương. Cần bản lĩnh và phán đoán nhanh nhạy, có thể chạy lên trước để đổi vị trí cho Small Forward. Cùng với Power Forward thường là 2 vị trí ghi điểm nhiều nhất. Thường có chiều cao hơn Point Guard để giúp rebound cho Center vì Point Guard nhỏ người thường đi banh tốt. Khả năng dẫn banh, lừa banh, ném và lên rổ thuộc loại khá tốt, chơi đều

3. Small Forward (Tiền đạo phụ): gần giống Shooting Guard, nhiệm vụ căn bản là làm điểm, nên hai vị trí Shooting Guard và vị trí này có thể thay đổi nhau, nhưng Shooting Guard là kẻ đi banh chuẩn hơn, Small Forward thường ở những vị trí vòng sân hoặc 1 chút trong lần ranh 3 điểm. Ở vị trí phòng thủ thì thường là rebound và chạy banh lên nhanh, ăn cắp (steal) banh... Cần có thể lực, nhanh nhẹn, nhẹ nhàng, tinh quái. Khả năng lên rổ và ném tốt

4. Power Forward (Tiền đạo chính): làm nhiệm vụ ăn hiếp đối thủ ngoài vòng cấm địa hoặc trong vòng cấm địa để gánh bớt sức nặng cho Center, và người này nếu mà biết cách chuyển banh như Karl Malone thì unstoppable, bắn trong vòng 15-19 feet ít bao giờ bị hụt. Cái chính nữa là có thể chơi luôn cả vị trí Center, khi Center ở ngoài hoặc làm nhiệm

vụ chuyên banh khi mệt thì Power Forward phải gánh toàn bộ khu vực dưới bảng rổ. Khả năng lên rổ, tranh cướp và cầm giữ banh khá tốt

5. Center (Trung phong): chủ yếu là block, bắt bóng bật bảng (rebound), không cần phải làm điểm nhiều chỉ cần làm cho đối thủ cảm thấy có sức cản trong vòng cấm. Basketball chơi rất mạnh bạo nên Center thì phải thuộc loại có sức trâu bò và cao là điều kiện tiên quyết. Nếu Point Guard mà vào vùng cấm địa không bị sức cản thì nó cứ vậy mà chạy vô quấy rối, phải cho nó biết là có 1 bức tường lớn đứng chắn, là chỗ dựa của đồng đội khi bị tấn công. Hạn chế tối đa việc dẫn banh, nhanh chóng chiếm vị trí tốt để nhận banh hoặc đè người cho đồng đội ghi điểm, khi mệt thì lui về đánh chung với Point Guard để chuyển đội hình: Shooting Guard thay Small Forward và đẩy Power Forward vào Center. Cần lên rổ tốt các vị trí sát bảng rổ và chơi dứt khoát, mạnh mẽ

(tiêu biểu: Kareem Abdul-Jabbar, Yao Ming, Shaquille O'Neal, Dright Howard, Wilt Chamberlain, Bill Russell, George Mikan, Tim Duncan, Kevin Garnett, David Robinson, Paul Pierce, Kevin McHale, Patrick Ewing...)

Chú thích:

(*)Scarlett O'Hara là nhân vật hư cấu trong cuốn tiểu thuyết Cuốn theo chiều gió

LINK Truyện:

Ai là ai đích thương <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/ai-la-ai-dich-thuong-2874937.html>

LINK Chương này:

Chương 4

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/ai-la-ai-dich-thuong-2874937/chuong-4.html>